

FEHÉR KINGA
határtalanul

*Tolnai Ottó voltam a templomban
című verse hatására,
töredéksorok felhasználásával*

nem kezdődik sehol és vége sincs
határtalanul is bezárólagos
angyaltollnak nincsen vége sose
szárnya hitünkéből újra- és újránő

a templom és a kezem is tele
sárga bibliámban gyűrött szakadás
tüntesd el mondták a dohánypapírt
akkor elcsendesedik a cuppogás

inkább a sínek szavára hallgatok
kenyérellesztőként töltött nappalok
amit háton fekvé tölthetek magam

pontosan kilencre be kell fejeznem
fűrész vágja a gesztenyést odakinn
addig elolvad az ostya nyelvemen

Liftben sosem gondolok anyámra

Ha belépek egy liftbe, mindig figyelek, hogy ne jusson eszembe anyám.
Ettől a gondolattól mindig eszembe jut. Anyám fél a liftben.
Én anyámtól félek. Sötét, mély verem.
Felvonórendszer érvrendszeri hibával.
Bipoláris. Anyám már öreg. Tartóhuzalai régóta bizonytalanok.
A lift még új. Fényessége túl mélyre világít belém.
Beszűkül a tér, lassan sötétedik.
Az aknaméret is szűk. Úgy érzem, egyre szűkebb.
Nem tudom, hol áll meg. Emeletünket már elhagytuk.
Újszerű, tiszta, szép a fülke. Falán nagy tükör.
Őt látom benne. Szemfestékem elkenődve.
A menetkomfortról olvasható egy hosszabb tájékoztató.
Kilógatva a maximális terhelhetőség táblája is.
Mindkettő hibás adat. Nem komfortos, és nem terhelhető.
Elakadok. Se lenn, se fenn nem vagyok.
Nem nyílik az ajtó. Csengetek. A segélyhívóra egy hang
a vezetősín gyámjának hibáját tünteti fel,
és megnyugtat, hogy azonnal kiszabadít.
Anyám sír. A fejemben is. Nem akartam. Ne haragudj.
Nem is tőle féltem igazából, hanem, hogy sírni kezd.
Miattam. Megint.